

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SEMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat ps. 0.50
 Campaña " 0.60
 Exterior " 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, MAIG 22 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

Ha mort en Olesa de Montserrat Don Francisco Carrera y Penadés, antich mestre d' estudi y home adornat de rellevants prendas personals.

Lo finat era avi polítich y serví de pare durant la infantesa de nostre amich Joseph Baitx.

Al donar compte d' cixa fatal nova, enviém nostre mes sentit pésam al fillastre d' En Carrera, En Enrich Baitx, com també al nostre director.

Escritas las ratllas de cóndol, notificant la mort del avi de nostre estimat Director, rebem la trista nova de haber mort també En Lluch Cadenet, pare de nostre benvolgut company Marian Cadenet.

Acompanyem á nostre amich en lo greu dolor qu' experimenta per tan irreparable pèrdua.

LLIBRES NOUS

No podeu figurarvos, l' influencia que té en nostre sistema nerviós, lo sentir per boca dels amichs Cuspinera ó Teix, las paraulas "llibres nous". Quant un d' aquestos dos socis y amichs nostres nos, ennova que han rebut "llibres nous," tot lo que veyém per nosaltres es cosa vella sense importancia; nostre pensament s' ha ficat en un sol punt y no hi ha entreteniment, ni espectacle que sia capás de distraurernos... y cap á la "Joya Literaria" falta gent.

Aixís sucsehí la senmana passada. Arribo á casa y trobo un recado per aquets istil: "Han vingut á dir de part de la casa Cuspinera, Teix C.^a, que "han rebut llibres nous." Sopo en quatre esgarrapadas, y... carrer del 18 amunt falta gent.—Bona nit y bon' hora, dich d' entrada.

"Buenas" contesta tothom.

—¿Que hi há de nou?

Y l' amable amich Cuspinera, sense respondre á ma pregunta se 'n vá á darrera d' una pila d' entregas y se 'm presenta ab un brassat de llibres y fascicles—Miri, lo que hi ha per vosté.

Jo, la veritat sia dita, 'm vaig sentir un trip trap en lo cor, que ni podia en-

rahonar.—Una colecció de mes de cinquanta obras catalanas, era lo qu' En Cuspinera m' havia presentat. Tot era nou, pera mi. Allí hi havia obras antigas com las Crónicas de Muntaner, Desclot y Tonich, la traducció de "La Divina Comedia" de Dante "Alligieri" per..... d' altres de moderna com l' "Atlántida" y lo "Canigó" de mossen Verdaguer, "Nits de Lluna", de n Soler (Pitarra); "La Papallona, Vilaniu", L' Escanya Pobres y altres d' en Narcís Oller, "Rosada d' Estiu" d' en Vidal y Valenciano (G.); "Escenas de la vida Pagesa" d' en Riera y Bertran; "Escenas barceloninas" y "D' el meu Trós" d' en Vilanova; "Llibret de versos" de n Llorente; "Clarís y son temps". d' en Coroleu; "Un exemple." d' en Bosch Gelabert; "Recorts d' un excursionista." d' en Bosch de la Trinxeria; "Lo Bruch", d' en J. Feliu y Codina, Idili. d' en Apeles Mestres. é infinitat d' obras d' en Pitarra. C. Gumá y altres coneguts escriptors.

Totas catalanas y la majoría desconegudas per nosaltres.

Mitx alelats ferem l' apart de las que no teniam. plens de satisfacció. puig quant menys avuy tenim qui 's pren la molestia de fer venir las obras que tanta falta 'ns feyan.

Ja ho sabeu. llegidors, si voleu tenir patents recorts de la llunyana pátria. donau una volteta per casa 'ls amichs Cuspinera y Teix. que alli podeu triar. desde las antigas crónicas d' En Muntaner y Desclot, fins á las gatadas de nostre popular Pitarra y las entremaliaduras de son festiu hereu C. Gumá.

AGUSTÍ J. Y ARGENTÓ.

La funció del 19 en la "Rat-Penat"

—

Ni l' espay ni 'l temps de que dispoxo 'm perméten cumplir l' encárrech rebut de fer una ressenya de la representació de la «Rat-Penat.» Emperó, si curta deu ser per los motius exposats aytal ressenya, no ho pot ser tant qu' eviti l' analizar, encar que superficialment, lo desempenyo del drama «Las Joyas de la Roser,» per part dels aficionats.

Aqueixa obra té escenas dramáticas de rellevant mérit, si be en altres s' hi nota una certa pesadés deguda sens dupte á que aqueixa obra fou una de las primeras que sortí de la ploma de nostre secong poeta En Frederich Soler. No obstant, la versificació de las «Joyas» es rica en imatges y en pensaments enlayrats.

La ececució fou molt bona, y lo conjunt, donat los pochos ensaïtjs, no deixá res que desitjar.

Lo paper de Bernat fou desempenyat ab inteligencia, distingintse especialment l' aficionat en lo segon y tercer acte y mereixent justos aplausos. En lo primer acte hi notárem lo defecte de ser un xich massa bellugadís lo vellet de cent set anys; pero aqueixa falta si gué esmenada y feu un paper plé de vritat y sentiment.

Mateu, pare de la Roser, tingué moments felissos y digué 'ls versos sensa cantarellas ni enfadosa afectació, procurant sortir airós de son comés. Notárem que diferentas transicions de tant important part, fóren descuidadas per aquest nou aficionat. Li aconsellém que, ja que sab dir y sab també sentir, que un' altre vegada no s' apresurhi tant y evitará la lleal observació que li fém.

L' encarregat del simpátich paper de Mención, obtingué espontáneos picaments de mans, fent un enamorad plé de passió, y passant després en la lluyta encontrada de sentiments, á ser un home enérgich y viril. Bona interpretació y encare millor ececució per part del aficionat.

Un dels papers mes ben presentats sigué 'l de l' odiós Miquel. Nostra pobre pero imparcial opinió, si fos consultada, creyém la co-

rroborarian tots los assistents á la representació del dijous passat.

A Pau, criat de la casa, sempre l' havém vist exagerat fent d' ell un tipo grotesch en extrém, y ahir nos sorprengué agradosamente lo veurer que 'l que 'l representá estigué graciós sense fer payasadas y feu un brusch pagés sense caure tampoch un sol moment en lo ridícol.

Los xicotets molt bé y molt entremaliats.

De la actriu Na Victorina Bedós, poch tenim que dir, ja que, á pesar de son refredat y estar visiblement indisposada, ni un sol moment deixá de ser la actriu modesta é intel·ligent.

En la pessa «A pel y á repel» hi feren riurer de debó tots los que hi prengueren part.

Del consuéta, aquell home que ningú se 'n recorda y que fa tots los papers menys los del auca y á qui ningú veu y ningú aplaudeix, ¿qué 'n dirém? que estava molt bé en son puesto porque no se 'l sentia. És lo millor elogi que 's pot fer d' un apuntador: lo creurer qu' es mut.

Que la concurrencia qu' assistí á la funció fou nombrosíssima y distingida, no cal dirho, puix la «Rat-Penat» está ben acreditada y á sas festas hi assisteixen las principals familias de la colonia catalana resident entre nosaltres.

ENRICH RAFOLS.

CONTESTACIÓ AL DISCURS

DEL SENYOR

NUÑEZ DE ARCE

PER DON

VALENTI ALMIRALL

PRESIDENT DEL "CENTRO CATALÁ"

(Continuació)

«Es indescriptible la impressió que la situació d' aquell poble causa al que visita la vilas secundarias, los pobles y las masías de Castella. La gent que 'ls habita, es físicament in-

teressant. Las donas, per la finesa de la cara, la regularitat de las formas, la sedositat y abundancia de las cabelleras, etc., acusan una de las varietats mes interessants de la rassa blanca. Los homes son parella digna d' aquellas donas, y ells y ellas donan á sas fesomías y moviments tal expressió, y parlan un llenguatge tan cult y fins elegant, que en molt pocas comarcas de las primeras nacions, se troba res que pugui comparárselshi. Aqueixa mateixa gent, no obstant,—la de las vilas secundarias, poblets y masías, no la dels grans centres,—viu tan atrassada; las necessitats que coneix, son tan pocas; sas casas, que cuasi may passen de barracas, quan no son covas de sota terra, son tan pobres y desarregladas, que difícilment se li pot assignar lloch en la civilisació actual.» No vull seguir traduhint, donchs ab lo copiat n' hi ha prou y massa pera deixar probar, que vos haveu comprés lo capítol en que 'm refereixo á la gent castellana. Si aixís no fos, no vos hauríau permés basar una gran pila de cartas sobre un passatge truncat, aislat y encara mal traduhit.

Pero si haveu comprés malament mon capítol sobre la gent castellana, al llegir lo relatiu á nosaltres, als catalans, ho haveu interpretar molt mes pitjor. Indiquéu, (página 40), que pinto á Catalunya «exacta com un número, analítica, individualista, y utilitaria fins á tocar en las voras del egoisme, en la qual las alucinacions de la fantasía no exerceixen cap imperi, y que arrastra desde sa unió ab Castella, pesada é insufrible cadena. Castella l' ha desnaturalisat sens pretext ni excusa de sas antigas institucions; ha mutilat y continúa mutilant per vanitós capritxo, sa constitució civil, etc., etc.» Permeteume que vos pregunti si havéu fullejat sisquera lo capítol tercer de *Lo Catalanisme*, en que tracto del carácter catalá puig vos he de confessar que ho dup-to. Si ho haguessiu llegit y comprés, sabriau que en la plana 66, dich literalment: «No sols está, (lo carácter catalá,) *decaygut y degenerat* sino també desnaturalisat. Conserva algunas de las bonas condicions que 'l distingían, pero los *defectes propis del temperament* que l' entelavan, s' han aumentat ab los que li ha empellat la supeditació en que ha viscut. La lluyta continuada entre la voluntat y las apti-

tuts naturals ha donat com á producte una barreja monstruosa, quals conseqüències nos han sigut ja funestas y 'ns n' han de ser mes encara.» Sabriau ademés, que al final del capítol, al reasumir son contingut, confirmo la idea en ell predominant, dihent: «Per fortuna, en mitj de tots los vicis y defectes *naturals* ó *adquirits*, lo caràcter catalá conserva encara sas condicions bonas, mes ó menys esmortuidas, etc., etc.» ¿Ahont está alló que dihéu, de considerar á Catalunya exacta com un número, analítica, individualista, etc., etc., y perfecte en tot, com deixeu entreveure que jo la pinto, menos en alló en que l' ha desnaturalisat la influencia castellana? ¿A que quedan reduhits tots los materials en que vos havéu volgut cimentar la part históric-crítica de vostra oració.

Precisament, si per alguna cosa 's distingeix la part del meu llibre que dedico al exámen de dos del mes marcats caràcters de Regions espanyolas, es per la imparcialitat que vaig volguer emplear en ella, imparcialitat que 'm portá, á que nostre caràcter catalá sortís molt mes mal parat que 'l castellá. ¿Y sabeu perque sortí aixís? perque jo, á diferencia de vos, crech que la alabansa propia es sempre contraproduhent, y si del meu anàlisis hagués tret la síntesis de que nosaltres estém en la cim de la cultura y vosaltres en la base, m' hauría guardat molt de consignarho, y al menos hauría suprimit los dos capítols de la meva obra en que pinto nostres respectius caràcters generals. Res, absolutament res li perdono á aquell de que jo 'n participi, y al jutjar lo de vostres compatricis, sino atenúo, deixo de dir molt de lo que podria. Quants han llegit mon llibre, comprenentlo, han emés lo judici de que 'm faig ressó en aquest párrafo. Tots han regonegut mon afany fins excessiu d'imparcialitat, y no pochs m' han dit que he faltat al patriotisme. Per la meva soit, jo opino que l' estat de mon pais, prósper ó advers, bó ó mal, no ha d' influir en lo carinyo que li professém, y ans bé crech, que quan mes decadent y malal: lo veyém, mes ha d' accentuarse nostre afecte, de la mateixa manera que 'l fill exagera las gracias de la mare agonitzant. Nostre patriotisme, quan de nostra Regió se tracta, 'ns fa exclamar ab lo

poeta inglés: «¡Catalunya, apesar dels teus vicis y faltas; encara t' estimo!»

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON REFRATO

flsich moral y psicològich

Y escrit per ell mateix
á fi de deixar probat,
qu' alló de que un no 's coneix
á si mateix, no es vritat.

Continuació

Aquella nit vaig anar á casa una tía, la dona mes reganyosa que jo he conegut. Com no tenia costum de veurer 'm massa sovint, lo primé que 'm preguntá quina causa 'm portaba en aquella hora á casa seva. Li vaig dir, y crech que no m' hauría passat pitjor, si s' hagués tractat de un crim de mes importancia.

No 'm va pegar ni res d' aixó; pero las paraulotas que vaig sentir d' aquella boca de sogra rabiosa me feren coneixer que á casa de la tía s' usaba un diccionari tot diferent del de casa.

May mes la puguí veurer, y encare avuy, no parlo sens repugnancia d' una dona que tot ho té, menos lo que dehuen tenir las del sex á que pertany.

No cal dir que la mare me va buscar per tot. Desesperada, compareix á casa de la germana á altrhora de la nit preguntant si 'm habian vist.

Jo dormia com un soch damunt d' una estora, perque aquella *tia*, no m' habia volgut deixar dormir ni en un mal catre.

Tenia una filla á qui la mare habia sigut padrina, tan bona com dolenta era ella.

Jo li deya la *teta*, nom tan afalagador que avuy al recordarlo, tot y tenir ja 30 anys no ho puch fer sens las llágrimas als ulls.

¡Dolsas horas, las que jo passí á son costat! L' estimaba ab un amor indefinible; l' estimaba d' una manera que no crech puga tornar á estimar; y 'm fundo, en que després que vaig coneixer un altre dona, jo á son costat no sentia lo dols y pur atractiu que m' inspiraba ella.

Pero no 'ns adelantém.

Un altre dels fets que may oblidaré fou lo que vaig á contar.

Tindria jo uns 8 anys, quan un dia al arribar d' estudi (allavors tenia jo per preceptor ó mestre lo senyor Marian Casterás, home de una serietat á tota proba y d'unas costums irreprotxables). Com dich donchs, serian las dotze poch mes ó menos quant lo pare avisá á la mare que servis lo dinar: Nos asseyem á taula y després d' haber despatxat bonament lo d' aquell dia, se 'm antotxa demanar una torrada. La mare 'm feu de contesta que ja habia menjat prou, que no volia ferme adquirir vicis y que si la volia, la menjaría á l' hora d' anar á estudi.

Va bastar sa oposició natural, porque jo 'm posés de punta ab lo qu' ella volia. Comensí á somicar, á singlotar y fer altres rampells de criatura, fins que mon pare mitj enfadat maná á la mare que la fes desseguida; pero ab la condició de que al anar á estudi no me n' habia d' emportar cap.

Aixís se feu, y arribada l' hora de agafar la cartera tornan á repetir-se mas pretensions d' acabat de dinar respecte lo voler un altre torrada.

La mare me respongué rodonament, no; m' amenassá y cridá com me mereixia; pero semblaba que jo aquell dia vulgués buscar quatre peus al gat, com vulgarment se diu.

Lo pare com ja he dit, feya sa acostumada bacayneta; jo á la porta de la cuyna sumicant; ma mare no fentne cas y 'l bot infantse per moments. Tan y tan vaig fer que al últim se desperta 'l pare, s' alsa d' una rebalada, vá á la botiga, veig qu' agafa las escorretxas y sens dir ni ase ni bestia, arrenco á correr per fujir de la que se m' esperaba.

M' aconsiga á mitj carrer y.... res, de la pallissa que 'm va donar me 'n recordo tant, com me podré recordar del motiu capritxós que 'n fou la causa. Avuy que considero mon desordenament en aquella época, comprench lo molt que la mereixia y encare 'm sembla que 'l veig á n' ell ¡pobre pare! al costat del meu llit, humits los ulls per copiosas llagrimas, cuydarme de la malaltia que m' agafá poch després, de resultas de 'l susto que m' agafá al veurerlo tan enfadat.

Recordo que tenia 25 anys y un dia en broma li diguí—Pare no vos recordeu?... y aquí li vaig fer referencia á lo que he deixat dit. Aixó sol fou prou per enternirlo, y contestarme ab una mirada mes expressiva que tota l' eloquencia dels grans oradors.

¡Oh forsa misteriosa del sentiment, ¡quant engrandeixis nostra feble naturalesa!

May mes li recordí; may mes he volgut fer-li pensar.

En tot lo temps que ma sort me feu estar á son costat, no recordo que m' hagués pegat novament, ni amenassat sisquera;—be, tam-poch vaig demanar may mes, cap altre torrada.

(Continuará)

La Exposició Universal de Barcelona

PREMPSA ESPANYOLA

Desd' avuy obrím eixa secció en nostre humil periódich pera los que vivint en eixas llunyas terras; puix ja que no podem tenir la ditxa de veurer per nostres úlls lo que passa en nostra casa, al menys podem saber lo que diuhen y pensen nostres gcrmans, respecte l' Exposició Universal de Barcelona.

Comensem nostra tasca ab la traducció del inspirat treball de nostre apreciablessim colega de Lleyda que porta per titol «El Diario de Lérida».

Diu aixís:

LA PROVINCIA DE LLEYDA

EN LA

EXPOSICIÓN UNIVERSAL DE BARCELONA

Una bona noticia tenim que donar á nostres lectors y es; que lo 15 de Setembre de 1887 se celebrará una Exposició Universal en la Capital del Principat.

¿Qui ha iniciat eixa idea? Ab dir que no se celebra á Madrit, está de sobras lo manifestar que es deguda á la iniciativa individual, á la activitat de los barcelonesos, á la especulació y poderío de la reyna del Mediterrá.

La realisació de semblant projecte es un

triunf de la descentralisació, y hasta si s' empenya lo Sr. Almirall un triumf del regionalisme.

Nos complau que l' Exposició Universal se fassi ab las condicions anunciadas, sens subvencions *à priori*, sens entussiasmes oficials; y siga aixís lo certámen un moviment llibèrrim de l' opinió, y una demostració palpable, tangible, del desarrollo del comers y de l' Industria de la populosa ciutat comptal.

Alea jacta est. Es inútil disputar ja, si es ó nó convenient una Exposició Universal en Espanya; sobre si és millor obrirla en eix punt ó en l' altre; en lo cor ó en los brassos; la sort está tirada y no hi ha mes remey que donar la batalla.

En lo unich que s' ha de pensar seriament ara, no ja per part de la Junta Directiva tant solsament, sinó per part de tots, és en guanyarla. En la suposició de tocar las castanyolas, diu un principi de crotalogia, val mes tocarlas bé, que tocarlas mal.

Y es interés de Barcelona en primer terme y de Catalunya sobre tot y d' Espanya entera, 'l que eixa manifestació de nostras forssas productivas siga tan imponent y assombrosa com sia possible; pera qui aprenguin així á protegirnos los de casa, y los de fora á respectarnos.

Si bé és lloable lo zel que desplega la premsa barcelonesa, pera que s' emprenguin y se realisin certas milloras locals en Barcelona, nos sembla que 's dona massa importancia á eixos detalls; perque l' éxit d' una Exposició Universal no dependeix de la baratura del hospedaje ni de sa confortabilitat, ni la comprometen uns quants carrers mes ó menys urbanistas, ó mitja dotzenas de *picks-pockets* ó *raspac*; en totas parts 's couhen fabas, y á calderadas allá 'n Paris, lo mateix que 'n Londres; en Berlin com 'n Viena, en Amberes com 'n Filadelfia. Lo essencial, lo principal es que l' Exposició Universal siga verdaerament Universal, que totas las nacions despleguin alli sas forssas, y que en lo estudi comparatiu del treball cosmopolita contemporáneo, estiga Espanya á l' altura de sos destinos. Per aixó es necessari que totas las provincias Espanyolas estigan alli dignament representadas; que totas y cada una compa-

reixen alli ab lo seu parament, ab sas industrias, ab sos productes, y defensiu son pabelló com en cas d' honra. La falta de temps que puga alegrarse y que podria desalentar á algunas comarcas expositoras, deu suprimirlo l' activitat; de lo qual nos dona hermós exemple la Junta Directiva de l' Exposició.

F. M. Y P.

(Continuará)

SABATERADA

—
Diu qu' un dia estan á solas
va encantarse picant solas,
un fadrinet sabaté,
y picant y fent tabola,
mentres picaba la sola
va picarse 'ls dits també.

Diu qu' al moment enfadat
va cometre 'l disbarat
de llansarne lo martell,
y ab tal rabia 'l va llensá
que fou de dret á parar
á la gabia d' un aucell.

Veyent tot aixó s' enfada
crida fort y altre vegada
sens dirne cap mes paraula
ab rabia llensa 'l piló
y se li trenca 'l porró
qu' hi habia damunt la taula.

En vista de tot aixó
pega cossa al vetlladó,
y mou soroll y mou brega;
y alsantse tot d' un plegat,
esclama desesperat:
—¡Avuy si qu' estich de pega!

TERMÓMETRO CUNYUGAL

—
Ahir vespre 's van casar:
avuy, al dematinet,
surten tots dos de brasset
y se 'n van á passejar.

La nuvia 's gronxa riallera
repenjada al séu marit,

quan de repent llessa un crit
al tropessá ab una acera.

Ell, ab veu angelical
y mirántsela ab amor,
li diu:—Reyna del méu cor,
pobreta ¿que t' has fet mal?

—

Ha passat mitj any: un dia
tornan á sortí 'ls fulanos;
pero aixís, tots campetxanos,
ni ab pena ni ab alegría.

Ella, com que va badant,
¡plaf! pega una sotregada
en una pedra enfonzada
d' aquestas que abundan tant.

Y 'l marit, mirantli 'ls peus,
per si s' ha espatllat las botas,
li diu, tot fentli ganyotas:
—Pero, dona, ¿que no li veus?

—

Ja fa un any; lo matrimoni
ha sortit á doná 'l vol:
ell va 'l mateix que un mussol,
ella donantse al dimoni.

Al girá una cantonada
topa ab un roch que no 's veu,
pegant tal torta de peu
que per poch cau estirada.

Y 'l marit, ab un cinisme
que li escau perfectament,
murmura cómicament:
—No 't sabrás rompre la crisma!

C. GUMÁ.

Epigramas

A un home roig que fangava
un jesnita escometé
irónich, y li digné
que Judas se li assemblava.
—Que fos roig, li contestá
lo pagés, no ho juraría;

qu' era de la companyía
de Jesus, seapot jurá.

—

D' anyoransa se planyía
Adam, de tan trista veu,
que al sentirlo volgué Déu
donarli al punt companyía,
Adormil y digué un mot
arrancantli una costella;
Eva fou, y al esser ella,
l' home no va serhi tot.

—

Los alemanys y 'ls francesos
van dar un combat tan fort
qu' en lo camp deixá la Mort
vint mil combatents estesos.

Mes lo bó, segons la Historia,
tingué lloch al sent demá:
tots dos van telegrafia:
«Gran combat y gran victoria.

—

Fent porteta, molt cofada,
deya á una amiga la Rosa:
—La noya... te certa cosa
que á tots los minyons agrada.

F. UBACG Y VINYETA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Es un arbre la *primera*
y consonant la *segona*
y lloch que dona molt bona
seguritat, la *tercera*.
Quant vé á casa, diu en Pera,
que sempre *hi-dos* ab la *tot*,
apa rumia xicot,
y si no treus la xarada
de la primera vegada,
serás un animalot.

XARRICH-XARRACH.

En *dos quatre hu* germá
 recordo que dos un dia,
 que si *tercera* bebia
 era per estalviar
 puix *prima* 'l pare 'n comprá
 una bota de molt bo
 que era per un senadó
 que 'n *tot* ahi va arribá

ESTAPERET.

Solucions á lo insertat en lo número anterior.

- 1—Ba-lla-do-ra.
 2—Mar-ti-ro-lo-gi
 3—Pi-ca-por-ta.

Han enviat solucions los ciutadants següens:

- Totas; Estaperet y Un Viudo.
 1 y 2—Camalluhent, Pau de las Ansias y un Tonto.

LOGOGRIFICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom dona.
 2 3 4 5 5 6 7— " "
 2 2 3 4 5 8—Una famella salvatje.
 5 3 7 4 5—Célebre per sas crueldats.
 2 2 4 7 4—Un aucell.
 5 6 7 8—Nom de dona.
 2 2 3 4—Mascle salvatje.
 6 7—Perdició de l' home.
 2 8—Nota musical.
 7 3— " "

CAP CIGRANY.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

—Sabir-Sam—Bueno. Ja insertarém lo que 'ns en-
 via.

—Camalluhent—¡Mare de Deu de la mandra! ¡Qu'
 hem de fer home ab vosté!

—Estaperet—Gracias per lo que 'ns envia.

Los demás á qui no contestém, ja ho saben, carbassa

ANUNCIS

Peluqueria del Siglo

DE

PAU SALA Y GERMÁ

Acaba d' obrirse—Carrer 25 de Mayo 193

MONTEVIDEO

PAU SANTYAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topográfich

—

Projectes d' edificis públichs y particulars,
 aixecament de planos,
 divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302

Dipòsit de paper pintat

25 de Maig, cantonada Cámaras

La Cantinera

Fábrica de Camisas y calсотets

DE

JOSEPH OLONDRIZ (Fill)

157 y 159, CALLE IBICUY, 157 y 159

MONTEVIDEO